

Az ő titkai.
Az ő naplója.
Az én legsötétebb
vágyait.

HA ÉN *Kívül-belül 1.* LENNÉK TE

*Rózsa
könyvek*

LISA RENEE JONES

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERŐ

L I S A   R E N E E   J O N E S

HA ÉN
Kívül-belül 1.
LENNÉK TE

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

*Diegónak – ez a történet neked szól.
Boldog születésnapot!*

EGY

2012. március 7., szerda

Veszélyes.

Hónapokon át arról szóltak az álmaim és a rémálmaim, hogy milyen tökéletesen testesíti meg ezt a szót. Álomittas, alternatív valóságokban jártam, ahol élénken éreztem pézsmás, férfias illatát, és azt, ahogyan kemény teste az enyémhez nyomódik. Megízleltem édes, érzéki ízét – akár a tejsokoládé selymessége –, és újabb és újabb harapásra vágytam. Mindez olyan jólesett, hogy megfeledkeztem arról, a túlzott élvezeteknek ára van. Márpedig van. Mindig ára van. A szombat este emlékeztetett erre a leckére. És most már tudom, bármit mondjon is, bármit tegyen is, többé nem találkozhatok – nem fogok találkozni – vele.

Az egész úgy kezdődött, mint bármelyik másik erotikus kaland. Kiszámíthatatlan volt. Izgató. Nem is igazán emlékszem, hol siklott félre a dolog. Hogyan vett ilyen sötét fordulatot.

Utasított, hogy vetközzek le, és üljek az ágyra, egészen a fejtámlához, és tárjam szét a lábamat, hogy gyönyörködhessen bennem.

Meztelen voltam, nyitott, sebezhető, és reszkettem a vágytól. Eddig soha életemben egyetlen férfi parancsainak sem engedelmeskedtem; arra pedig végképp nem számítottam, hogy bármiért is remegni fogok. De érte remegtem.

Ha a szombat este bizonyított valamit, akkor az az, hogy amikor vele vagyok, a varázsa alá kerülök, és kérhet tőlem bármit, engedelmeskedem. A szakadék szélére taszíthat, olyan helyekre, ahová nem hittem, hogy valaha is elmennék. Pontosan ezért nem találkozhatok vele többet. Úgy érzem, a hatalmában tart, és ami még aggasztóbb, hogy szeretem ezt az érzést. Nehezemre esik felfogni, hogy ilyesmi megtörténhet velem, de a megszállottjává váltam. Amikor szombat este ott állt az ágy végében a kigyúrt, szálkás testével, álló farokkal, semmi mást nem éreztem, csak hogy őt akarom.

Csodálatos volt. Őszintén, komolyan a legvonzóbb férfi, akivel valaha találkoztam. Azonnal elöntött a kék. Azt akartam, hogy közelebb jöjjön, megérintsen. Hogy megérinthessem. De most már tudom, hogy az engedélye nélkül ezt nem tehetem. És hogy nem szabad könnyörögnöm érte.

Eddigi találkozóink során megtanultam mindezt. Túlságosan is élvezi, hogy mennyire kiszolgáltatottá teszi a másikat a könnyörégés. Élvezi, hogy visszatárhathatja a gyönyöröm, amíg végül már lázasan remegek a beteljesülésért. Amíg folyékony forrósággá és könnyekké nem válok. Szereti, hogy ilyen hatalma van felettem. A teljes kontrollt. Gyűlölnöm kellene. De azt hiszem, néha már szeretem.

A szemkötőből tudnom kellett volna, hogy olyan vizekre evezünk, ahonnan nincs visszaút. Most, hogy visszagondolok, szerintem tudtam is. Az ágyra dobta, mintegy kihívásként, nekem

pedig azonnal végigfutott a gerincemen a borzongás. Izgatnia kellett volna, hogy nem látom, mi történik velem – és izgatott is. De számomra akkor még ismeretlen okból kifolyólag meg is rémített. Megijedtem és haboztam.

Nem tetszett neki. Ezt ki is mondta, azon a mély, buja bariton hangján, amitől leküzdhetetlen remegés lesz úrrá rajtam. Ellenállhatatlan késztetést éreztem, hogy kielégítsem a vágyait. Bekötöttem a szemem.

Jutalmam a matrac moccanása volt. Közeledett. Én pedig tudtam, hogy hamarosan elmegyek. Birtokló mozdulattal simított végig a vádlimon, majd a combomon. És a fene essen bele, hát nem megállt pont az előtt, amire vágytam?!

Ezután végigsöpört rajtam a vágy homályba borító forgószele. Ő lehúzott, hogy a hátam a matraccnak nyomódjon. Tudtam, hogy a mámor pillanatok kérdése. Hamarosan belém fog hatolni. Megkapom, amit akarok. De gyötrelmemre, elhúzódott tőlem.

Aztán zár kattanasát hallottam. Ebben biztos voltam. Hirtelen felültem, és a nevét kiáltottam. Rettogtem, hogy magamra hagy. Bizonyára rosszul csináltam valamit. Amikor tenyerét a hasamra fektette, megkönnyebbültem. Csak képzeltem, hogy a zár hangját hallom. Más magyarázat nem lehet. Ugyanakkor képtelen voltam lerázni magamról az érzést, hogy valami más lett a levegőben: a helyiség egyfajta nyers vággyal és fenyegetéssel telt meg, ami nem olyan volt, mint ő. Am könnyedén megfeledeztem a gondolatról, amikor erőteljesen a combjaim közé furazkodott, erős kezével a fejem fölé tolta mindkét karom, és megéreztem a lélegzete melegét a nyakamon. A teste súlyos volt, tökéletes.

Valahogy selyem nyakkendő tekeredett a csuklóm köré, és oda lettem kötözve az ágykerethez. Eszembe sem jutott, hogy esetleg

nem egyedül csinálta. Hogy épp rajtam volt, így képtelen lett volna a karomat igazgatni. Aztán meg már kezelésbe vette a testemet, az elmémet, és én készségesen átadtam magam neki.

Felemelkedett rólam. Felnyögtem, mivel képtelen voltam elérni őt. Ismét némaság telepedett ránk. Aztán anyag sírlődását hallottam. További fura zörejeket. Hosszú másodpercek teltek el, és emlékszem, kirázott a hideg. Gombóccá nőtt a félelem a gyomromban.

Ezután következett a pillanat, amire tudom, hogy a halálom percében is emlékezni fogok. A pillanat, amikor az acélpenge az ajkamhoz ért. A pillanat, amikor azt ígérte, hogy gyönyört lelek a fájdalomban. A pillanat, amikor a penge végigsiklott a bőrömön, és bebizonyította, hogy igazság rejtőzik a szavaiban. És ekkor rádőbbsentem, hogy tévedtem. Ő nem veszélyes. Nem is csokoládé. Ő halálos, függővé tesz, és féltem, hogy...

Úgy megijeszt, amikor bekopognak az ajtón, hogy majdnem a hátam mögé hajítom a csábító szavakkal teli naplót, amibe eddig belemerültem. Büntudattól terhesen csapom össze, és visszateszem az egyszerű, tölgyből faragott dohányzóasztalra, ahol szomszédom és közeli barátnőm, Ella Ferguson hagyta tegnapi este. Nem akartam elolvasni. Csak hát... ott hevert. Az én asztalomon. Gondolataimba mélyedve kinyitottam, és annyira megdöbbsentett, amit olvastam, hogy képtelen voltam elhinni, tényleg az én drága, közeli barátnőm, Ella írta. Úgyhogy tovább olvastam. Nem tudtam letenni, fogalmam sincs, miért. Teljesen érthetetlen, hiszen én, Sara McMillan, középiskolai tanárnő vagyok, nem ütöm bele az orrom mások magánügyeibe, és nem is élvezem az efféle olvasmányokat. Az ajtóhoz érve még mindig

ezzel győzködöm magam, de képtelen vagyok figyelmen kívül hagyni a hasam aljában tomboló tüzet.

Mielőtt ajtót nyitnék, megálllok, és a tenyerembe temetem az arcomat, mivel teljesen biztos, hogy rákvörös vagyok. Reménykedem, hogy bárki áll is odakint, fogja magát, és elmegy. Megfogadom, hogy ha tényleg így történik, nem olvasok többet a naplóból, de a lelkem mélyén tisztában vagyok vele, hogy túl nagy a kísértés. Édes istenem, úgy érzem magam, ahogyan Ella érezhette magát, amikor átélte az előbb olvasott jelenetet – mintha én imádkoznék még egy bizsergető pillanatrért, aztán egy újabbért. Ebből egyértelmű számomra, hogy egy huszonnyolc éves nőnek nem szabadna másfél évig szexmentes életet élnie. Az egészben az a legrosszabb, hogy egy számomra fontos személy magánügyeibe ütöttem bele az orromat.

Ismét kopognak, be kell látnom, hogy nem, a látogatóm bizony nem megy sehova. Gondolatban megrázom magam, majd lehúzogatom az egyszerű, világoskék ruha alját, amit a nyár utolsó, tizedikeseknek tartott irodalomóráján viseltem. Mély levegőt veszek, és kinyitom az ajtót, hogy San Francisco egész évben hűvös éjszakai levegője meglebbentse hosszú, barna hajam kósza tincseit, amik kihullottak a tarkómon összecsavart lófarkból. Hála a jó égnek, a fuvallat a lázasan forró bőrömet is lehűti. Mégis, mi bajom? Hogy lehet rám ekkora hatással egy napló?

Ella nem várja meg, hogy beljebb invitáljam, elrohan mellettem, csak vaníliaillatú parfümje, és ide-oda lebbenő göndör, vörös fürtjeinek elsuhanó látványa jelzi, hogy ott állt.

– Hát itt van! – kapja fel a naplóját a dohányzóasztalról. – Gondoltam, hogy itt hagytam, amikor tegnap átjöttem.

Becsukom az ajtót, és biztos vagyok benne, hogy ismét lángol az arcom, hiszen most már jóval többet tudok Ella szexuális életéről, mint

amennyit illene. Fogalmam sincs, miért nyitottam ki egyáltalán a naplót, és miért lapoztam tovább. És hogy miért akarom még most is tovább olvasni.

– Észre sem vettem – felelem, de amint elhagyja a számat a hazugság, azt kívánom, bárcsak visszaszívhatnám.

Nem szeretem a hazugságokat. Jó néhány emberrel volt dolgom, aki élt velük, és tudom, milyen sokat árthatnak. Egy kicsit sem tesszik, hogy ez ilyen könnyedén kicsúszott a számon. Mégiscsak Elláról van szó, aki az elmúlt év folyamán szomszédból olyan barátnővé vált, akit mindenbe beavatok. Ő a hűg, aki nekem sosem volt. Mi ketten egy családot alkotunk, ugyanis egyikünknek sincs, vagyis, inkább egyikünk sem szívesen titulálja annak a rokonságát. Kellemetlenül érzem magam, és tovább locsogok. Ez az egyik rossz tulajdonságom, amit az idegesség, és úgy tűnik, a büntudat hoz elő.

– Jó napom volt ma az iskolában, és rengeteg papírmunkám is összegyűlt így a tanév végére. Szerencséd, hogy ezt most kihagyhattad, bár jó néhány tanítványom akadt, akikkel öröm volt együtt dolgozni. – Összeszorítom a számat, és győzködöm magam, hogy ennyi elég is, de aztán mégis tovább folytatom: – Csak néhány perce értem haza.

– Hála a jó égnek, hogy végre lesz egy kis szabadidőd – feleli Ella a naplóval a kezében. – Tegnap este hoztam át, amikor meg akartuk nézni azt a csajos filmet. Szerettem volna felolvasni neked néhány bejegyzést. De aztán David felhívott, és tudod, hogy van ez... – Legörbül a szája széle, és büntudat csendül a hangjában: – Magadra hagytalak, ahogy egy igazán pocsek barát tenné.

David, a barátnőm szexi barátja, foglalkozását tekintve orvos. Bármit kér Ellától, megkapja. Most már pontosan tudom, hogy ez a 'bármí' mennyire igaz. Ella üde, friss bőrével, kopott farmernadrágjával

és lila pólójával inkább hasonlít a diákjaimra, mint egy huszonöt éves tanárnőre.

– Úgyis fáradt voltam – bizonygatom, de közben aggódom, hogy túlságosan belebonyolódott ebbe a kapcsolatba a nála tíz évvel idősebb férfival. – Korán le kellett feküdnöm, hogy friss legyek a mai órákon.

– Hát, most már túl vagy rajtuk, úgyhogy hurrá! – A naplót megemelve folytatja: – Úgy örülök, hogy visszaszereztem még a mai randi előtt. – Egymás után többször felhúzza a szemöldökét. – Előjáték. David imádni fogja. Eszméletlenül szexi dolgok vannak benne.

Totál hitetlenkedve eltátom a számat.

– Felolvasod neki a naplódát? – Nekem biztos nem lenne bátorságom felolvasni a legintimebb gondolataimat egy férfinak, főleg, ha azok a bizonyos gondolatok róla szólnak. – Előjátékként?

– Ez nem az én naplóm – húzza fel a szemöldökét Ella. – Nem emlékszel? Mondtam tegnap este. A raktárból van, amit a nyár elején vettem.

– Ó! – felelem, pedig nem emlékszem, hogy Ella bármit is mondott volna a naplóról. Ami azt illeti, száz százalékig biztos vagyok benne, hogy emlékeznék, ha említette volna. – Hát persze. A raktáros aukciók, amikre azóta jársz, hogy rákattantál a *Raktár-háború*-ra. Hihetetlen, hogy az emberek bepakolják a dolgaikat, aztán nem fizetnek, hanem hagyják, hogy mások elkótyavetyéljék a cuccaikat.

– Pedig sokan megteszik – vágja rá Ella. – Amúgy meg nem is kattanám rá!

Felhúzom az egyik szemöldököm.

– Jó, lehet, hogy egy kicsit – adja be a derekát –, de több mint kétszeresét keresem majd annak, mint amennyit a nyári iskoláért kaptam volna. Tényleg el kéne jönnöd velem a következő aukcióra. A három

raktárból kettővel már egészen szépen kerestem, pedig jó sokat fizettem értük. – Feltartja a naplót. – Ez a harmadikban volt, és eddig ez a legjobb. Olyan festmények vannak benne, amikért tuti, hogy jó sokat fizetnek majd. És eddig három ilyen lebilincselő naplót találtam. Jézus, képtelen vagyok őket letenni! Ez a nő úgy kezdte, mint te meg én, aztán valahogy belesodródott abba sötét, szenvedéllyel teli életbe, ami félelmetesen izgalmasnak tűnik.

Igaza van, azonnal érzem is a forróságot a hasamnál, amikor felidézem a napló szavait. Szinte hallom a nő gyengéd, érzéki hangját, ahogyan elsuttozja nekem a történetét. Próbálok arra figyelni, amit Ella mond, de egyre csak ezen a nőn jár az agyam, hogy hol lehet, és ki ő.

– Te jó ég! – kiált fel Ella. – Elpirultál. Beleolvastál, mi?

Elsápadok.

– Mi? Én... – Hirtelen elakad a szavam. Teljesen magamon kívül vagyok, kétségbeesetten süppedek bele az Ellával szemközt álló, barna szövettel borított karosszékbé. Tessék, utolért a hazugságom.

– Én... igen. Beleolvastam.

Ella a kanapéra telepszik, és zöld szemét összehúzva méreget.

– Azt hitted, én írtam?

Vonakodva pillantok rá.

– Hát...

– Hű! – A válaszból, vagyis inkább annak hiányából egyértelműen az jön le neki, hogy helyes a feltételezése. – Azt hitted... – Megrázza a fejét. – Szóhoz sem jutok. Nyilván nem olvastad a saftos részeket, mert akkor tutira nem gondolnád, hogy én írtam. De közben meg úgy elpirultál, mintha azokat is olvastad volna.

– Olvastam egy-két dolgot, ami... ööö... elég részletes volt.

Ella felhorkant.

– Mégis azt gondoltad, hogy én írtam?! – Ismét megrázza a fejét. – Azt hittem, ismersz. Basszus, mit nem adnék, ha csak egyetlen forró éjszakára felérnék ahhoz a képhez. Ennek a nőnek annyira titokzatos a szexuális élete, hogy egyszerűen... – Összeborzong. – Állandóan kísért. Hihetetlen hatással van rám.

Nem tudom, miért, de valamelyest megnyugtat, hogy Ellát is éppannyira megbabonázták a naplóba írt szavak, mint engem. Azt mondjuk, nem tudom, miért van szükségem megnyugtatóra? Észszerűtlen. Az égvilágon semmi észszerű nincs abban, ahogyan ennek az ismeretlen nőnek a szavaira reagálok.

– Ha Daviddal elolvastuk a naplót – folytatja Ella, visszarántva a beszélgetésünkhöz –, lefényképez egy-két intimebb oldalt a potenciális vevők számára, és felrakjuk a naplókat az eBayre. Rengeteget keresek majd rajta. Érzem!

Meghűl bennem a vér az ötlet hallatán.

– Ugye, nem gondolod komolyan, hogy eladod ennek a nőnek a személyes gondolatait az eBayen?

– De még mennyire, hogy komolyan gondolom! – válaszolja. – Ennek az egésznek a haszon a lényege. Egyébként meg simán lehet, hogy csak a fantázia szüleménye.

A szavai hűvösek, és ez meglep. Nem ilyenek ismertem meg Ellát.

– Egy nő személyes gondolatairól beszélünk, Ella. Csak nem akarsz a fájdalomán meggazdagodni!

– Miféle fájdalom? – ráncolja a homlokát. – Nekem inkább kéjnek tűnik.

– Mindenét elvesztette. Ez minden, csak nem kéjes.

– Gondolom, a gazdag pasija elrepítette valami egzotikus helyre, és most extravagáns életet él. – A hangjába ismét komorság költözik: – Így kell gondolkoznom ahhoz, hogy meg tudjam tenni, Sara.

Kérlek, ne kelts bennem bűntudatot! Szükségem van a pénzre, és ha én nem csinálom, akkor megteszi valaki más helyettem.

Kinyitom a számat, vitatkoznék tovább, de inkább feladom. Ella teljesen egyedül van, senkije sincs az alkoholista apján kívül, aki legtöbbször a saját nevére sem emlékszik, nemhogy a lányáéra. Tudom, hogy úgy érzi, félre kell tennie vészhelyzetre. Én magam is nagyon jól ismerem ezt az érzést. Én is egyedül maradtam. Nagyrészt, de most nem akarok erre gondolni.

– Sajnálom – felelem végül, és komolyan is gondolom. – Tudom, hogy jól jársz vele. Örülök, hogy bejött a dolog.

Az ajka enyhén felfelé görbül, és bólintással jelzi, hogy elfogadja a bocsánatkérésemet, mielőtt feláll. Követem a példáját, és magamhoz ölelem. Elmosolyodik, és hirtelen csupa napfényé válik, amit gyakran az én életembe is magával hoz.

Szeretem Ellát. Nagyon is.

– Mi is szeretnénk Daviddel egy kicsit ebből a rabul ejtő lepedőakrobatikából ma este – jelenti ki pajkosan. – Most rohannom kell! – Elneveti magát, és az ujjával integet. – Kellemes estét! Az enyém biztosan az lesz.

Visszasüppedek a karosszékbe, és figyelem, ahogy becsukódik mögöttem az ajtó.

Ismét kopogás szakítja meg a nyugalمامat, és szinte pánikba esem a hallatára. Felülök az ágyban, zavart vagyok és álomittas. Az órára pillantok. Reggel hét óra van, ez az első nap, amikor nem kell tanítanom.

– Ki a fene dörömböl az ajtón? – morgom.

Lerúgom magamról a takarókat, és belecsúsztatom a lábam a bolyhos, rózsaszín papucsba, amit az egyik diákomtól kaptam tavaly karácsonyra. Felkapom a hosszú, rózsaszín köntöst, ami bár nem bolyhos, a hátulján a PINK felirat díszeleg. Egyre csak kopogtatnak.

– Sara, én vagyok az, Ella! – hallom, miközben a nappali felé botorkálok. – Gyere már! Siess!

Hevesen dobogni kezd a szívem, és nemcsak azért, mert Ellán hallhatóan eluralkodott valamiféle pánik, hanem azért is, mert én egyetlen pillanatot sem szeretek elvesztegetni, Ella viszont a szöges ellentétem, és ha semmi dolga nem lenne, biztosan nem mászott volna ki délnél előbb az ágyból. Abban a pillanatban, hogy kinyitom az ajtót, Ella rám veti magát, és bejelenti:

– Elszököm!

– Elszöksz? – akad el a lélegzetem. Kibontakozom az öleléséből, és betessékelem a barátnőmet, mert odakint hűvös van ilyen korán reggel. Még mindig a tegnapi ruháját viseli. – Miről beszélsz? Mi történt?

– David megkérte a kezemet tegnap este! – kiált fel izgatottan. – Alig hiszem el! Ma reggel utazunk Párizsba. – Az órájára pillant, és felsikkant: – Már csak két óra! – A kezembe nyom valamit. – Itt a kulcs a lakásomhoz. A konyhaasztalon ott van a napló és a kulcs a raktárhelyiséghez. Ha nem pakolom ki két héten belül, ki kell vennem vagy megint elárverezik. Úgyhogy hozd el a cuccot, és add el! A tiéd a pénz. Vagy ne tedd! Mindegy, nem érdekel. – Elvigyorodik. – Mert most Párizsba szökünk, aztán Olaszországba megyünk nászútra!

Védelmes érzések törnek fel bennem. Nem akarom, hogy fájdalom érje, és eddig még azt sem hallottam, hogy kimondaná, szereti Davidet.

– De hát, csak három hónapja ismered ezt az embert, drágám! Én csak egyszer láttam.

Mindig épp közbejött neki valami, amikor úgy volt, hogy hármában lehetnének.

– Szeretem, Sara – jelenti ki Ella, mintha csak olvasna a gondolataimban. – És kedves velem. Te is tudod.

Nem, nem tudom, de miközben próbálok ezt a megfelelő szavakba önteni, Ella az ajtó felé indul.

– Ella...

– Felhívlak, amikor megérkeztünk Párizsba, úgyhogy tartsd magadnál a mobilod!

– Várj! – ragadom meg a karját. – Meddig leszel oda?

Izgatottság csillan a szemében.

– Egy hónapig. El tudod hinni? Egy egész hónap Olaszországban! A valóra vált álom! – Megölel, és ad egy puszit. – Most jó, hogy tanár vagyok, érted, októberig nem dolgozunk, és egy egész hónapig nem leszek itthon! Egyszerűen hihetetlen! Soha többet nem fogok panaszkodni a hosszú munkanapok miatt. Egy egész hónap Olaszországban... A valóra vált álom! Hívlak majd, és ha hazajöttünk, megünnepeljük. – Ellágyul a tekintete. – Ugye, tudod, hogy szerettem volna, ha mellettem vagy? De David tudja, hogy nincs családom. És el akart rabolni, hogy ne legyen olyan fájdalmas a dolog. – Megböki a homlokomat, ott, ahol összeráncolódik a bőr, amikor összehúzó a szemöldököm. – Ne vágj már ilyen képet! Lesz elég ráncod, ha megöregszel. Semmi bajom. Sőt, tökéletesen érzem magam!

– Ajánlom is – felelem, és igyekszem a legmegnyerőbb tanári hangomat használni, de túlságosan összeszorult a torkom ahhoz, hogy krákogásnál többre fussa, amikor figyelmeztetem: – Azonnal hívj,

amint megérkeztetek, hogy tudjam, minden rendben. És képeket is kérek! Rengeteget.

– Igenis, Ms. McMillan! – terül el ragyogó mosoly az arcán.

Megfordul és elszalad, de még egyszer utoljára hátrapillant a válla fölött, mielőtt befordulna a sarkon. Már el is tűnt, én pedig váratlanul, teljességgel érthetetlenül, feltörő könnyekkel küszködöm.

Örülök, hogy Ella boldog, de aggódok is miatta. Úgy érzem... Nem tudom teljesen biztosan, hogy mit is érzek. Talán elveszettséget. Ujjaim a kulcs köré fonódnak, és hirtelen rádöbbenek, hogy épp most örököltem meg egy raktárhelyiséget és a naplót, pedig megfogadtam, hogy többet nem olvasok belőlük.

KETTŐ

Ezután következett a pillanat, amire tudom, hogy a halálom percében is emlékezni fogok. A pillanat, amikor az acélpenge az ajkamhoz ért. A pillanat, amikor azt ígérte, hogy gyönyört lelek a fájdalomban...

A naplóban olvasott szavak járnak a fejemben a következő este elején, Ella hirtelen elutazásának napján. Kísértenek, kiráz a hideg minden egyes alkalommal, amikor eszembe jutnak. Ezért vagyok itt, ebben a kisebb garázméretű raktárban, amiről úgy gondolom, hogy gyakor a napló írója bérelhette. Hála a jó égnek, nincs teljesen sötét, és jó környéken van. Tétován állok, fogalmam sincs, mit nézek meg először. Kellemetlenül érint, hogy egy idegen cuccai között kell turkálnom.

A pillanat, amikor azt ígérte, hogy gyönyört lelek a fájdalomban.

A szavak hívatlan vendégként toppannak be a gondolataim közé. Megborzongok, és nem csak azért, mert a napló kifejezetten izgalgó.

Nem kellene, hogy felizgasson. Hiszen fájdalommal vegyes élvezet van benne és megkötözés! Nem hagyhatom, hogy ilyesmi felizgasson! Aggódom a rejtélyes nő miatt. Egyébként is, apám lánya vagyok, éppen úgy, ahogy anyám apám felesége volt – ami azt jelentette, hogy a bábjai voltunk, és csak tisztas távolságból mertük szemlélni őt. Anyám a halálba menekült, én pedig akkor úgy döntöttem, hogy apám nélkül folytatom az életemet. Bár öt éve nem láttam, tökéletesen tisztában vagyok azzal, hogy erős kezének emléke mindig is része marad az életemnek.

A fogamat csikorgatom, amikor eszembe jut. Fogalmam sincs, miért tévednek a gondolataim arra, amerre igyekszem sosem engedni őket. Kényszerítem magam, hogy a gondosan a fal mellé tolt bútorokra és dobozokra, illetve az alaposan becsomagolt művészeti alkotásnak tűnő valamire fordítsam a figyelmem. Egy hátrahagyott, elfeledett életre. Ki tehette ezt? Ki hagyta maga mögött ezeket a holmikát? Hiszen a gondos csomagolásból és elrendezésből egyértelmű, hogy fontosak voltak a számára. Még véletlenül sem veszem be, hogy a gazdag pasija egy egzotikus világba repítette ezt a nőt. Csak olyasvalaki csinál ilyesmit, akinek rosszul alakultak a dolgai, sőt, tragédiát élt át. Nem fogom tovább növelni ennek a nőnek a baját azzal, hogy elárverezem a cuccait. *Nem ennek a nőnek*, javítom ki magam. Rebecca Masonnek. Így hívják. Ez állt a papírokon. Viszont az illetékes munkatársak nem adhatták ki a telefonszámát, ami „amúgy is ki van kapcsolva”.

– Valahogy megkereslek, és visszaadom a dolgaidat! – suttogom a helyiségnak, mintha magához Rebeccához beszélnék.

Végigfut a hideg a gerincemen. Olyan, mintha ő is itt lenne, mint ha hozzá beszélnék, de... kifejezetten hátrazongató érzés. Ettől valahogy még elszántabban szeretném megtalálni őt.

Felsóhajtok, mert rádöbbenek, hogy akár komor következményei is lehetnek az ígéretemnek. Bele kell ásnom magam a nő magánéletébe,

és végignézni az összes cuccát, hogy felvehessem vele a kapcsolatot, hogy visszaadhassam a holmiját. *Ha még életben van egyáltalán*, bukkán fel a sötét gondolat a fejemben, mire átkarolom magam.

– Elég legyen! – dorgálom magam mormolva.

Ez a negatív hozzáállás nem jellemző rám. Még a horrorfilmeket sem szeretem. Elég igazi szörnyeteg tanyázik a való világban, nem kellene ide kitalált szörnyek.

Derűs magyarázata is lehet annak, hogy Rebecca maga mögött hagyta az életét. Mondjuk, nyert a lottón. Tessék! Igen. Ez elég jó indok arra, hogy az ember maga mögött hagyjon mindent. Nem túl valószínű, de elképzelhető. *Tízmillió az egyhez, vagy hasonló*, gondolom, *de elképzelhető*. De akkor miért nem enyhíti ez a gondolat a helyiséget belengő kísérteties ürességérzetet?

Szeretnék minél előbb túl lenni ezen, úgyhogy a földre dobom a táskámat, végigfuttatom a tenyeremet a puha, koptatott farmeremen, és végigpillantok a körülöttem heverő dolgokon. Hirtelen megakad a szemem egy dobozon, amire gondosan a SZEMÉLYES IRATOK szavakat írták. Ennél jobb helyen nem is kezdhethném a keresést, ha valahogy fel akarom venni vele a kapcsolatot.

Két órával később még mindig a falnak dőlve ücsörgök, és olyan iratok között lapozgatok, amihez az égvilágon semmi közöm. Iskolai papírok, számlák és jogi iratok, amik a Rebecca anyja (és egyben utolsó élő rokona) három évvel ezelőtti halála után hátrahagyott néhány fillérről szólnak. Eszembe jut a saját édesanyám, a nő, aki olyan kétségbeesetten igyekezett megvédeni apámtól, de aki önmagát sosem védte meg. Összeszorítom a szemem, és elgondolkodom, vajon elmúlik-e valaha a halála okozta fájdalom. Vagy enyhül-e. Ő volt a

legjobb barátom, mindenbe beavattam. Vajon Rebecca is olyan közel állt az anyjához, mint én az anyémhez? Neki is ugyanolyan fájdalmat okozott az elvesztése, mint nekem a mai napig is?

Nagy nehezen visszafordítom figyelmemet az iratokra, és tudatosul bennem, hogy ezekben semmiféle rokonra nem bukkanok rá, akin keresztül felvehetném a kapcsolatot Rebeccával. De hála a jó égnek, a levelei és a rengeteg bankkivonat alapján legalább a címét tudom már – bár abban cseppet sem vagyok biztos, hogy megyek majd vele valamire.

Nem érzem, hogy közelebb jutottam volna Rebecca megtalálásához. Mindent visszagyömöszölök a dobozba, és felállok. A reggeli kocogások fényében elég hihetetlen, hogy ennyire elgémberedtem és fáj mindenem.

– Én a komóddal próbálkoznék – szólal meg hirtelen egy férfi a hátam mögött.

Felkiáltok, és hátrapördülve szembe találok magam az ajtóban ácsorgó, az alkalmazottak ingét viselő férfival. Égnek merednek a tarkómat borító pihék, és minden idegvégződéselem veszélyre figyelmeztet. Jóképű férfi, a harmincas éveik közepén járhat: frissen borotvált, szőke haja tüskés. De nem ettől rémülök meg, hanem a mélyen ülő szempárban felcsillanó sötét érdeklődéstől. Eddig is szűkösnek tűnt a helyiség, de most mintha még tovább zsugorodna, szinte rám zárul. A hátborzongató érzés, amit képtelen voltam lerázni magamról, már nem ürességgel tölt el, inkább láthatatlan súllyal nehezedik a vállamra és a mellkasomra.

– Komód? – krákolom száraz torokkal.

– Mindenkinek van titkos fiókja a hálószobájában – feleli. Halkabban folytatja, a hangjából fojtott indulatot hallok ki: – Olyan rejtek-hely, ami majdnem annyira személyes, mint maga a lélek.

Megmerevedek, újfajta kellemetlen érzés fut végig rajtam. Járt már itt. Minden porcikámban érzem, hogy igazam van. Átnézte Rebecca dolgait. Tudja, mi van abban a fiókban. Nem szimpatikus nekem ez az ember, és hirtelen rám szakad a tudat, hogy egyedül vagyok vele, az autótól kilométerekre fut tőlünk, és egyetlen másik ügyfél sem jár errefelé éppen – legalábbis sem nem láttam, sem nem hallottam senki mást.

– Nem vagyok kíváncsi a titkaira – szólalok meg határozottan, és a hangom figyelemreméltóan magabiztosan cseng, annak ellenére, hogy a térdem viszont remeg. – Szeretném megtalálni, hogy visszaadhassam a holmiját.

Egy hosszú pillanatig fürkészően néz, tekintete olyan metsző, mint az egyre erősödő kellemetlen érzés, ami úrrá lesz rajtam. Aztán végül, amikor már azt hiszem, belefulladás a ránk telepedő némaságba, megtöri a csendet:

– Mint mondtam, nézze meg a fiókot! – A száján alig látható, gúnyos mosoly játszik, és ellöki magát az ajtófélfától. – Kilenckor visszajövök, hogy bezárjam az épületet. Akkor már ne legyen itt!

Egyetlen további szó nélkül magamra hagy.

Meredten állok. Képtelen vagyok megmozdulni. Legszívesebben becsapnám az ajtót, de nem merem, hiszen csak kívülről zárható, és ez megrémít. Múlnak a másodpercek, várom, hogy a férfi lépteinek zaja a távolba vesszen. A távolba. Igen. El innen! Ki kell jutnom innen! Odarohanok a fal mellett álló fényes mahagónikomódhoz, és kirántom a jobb felső fiókot. Édes istenem, a torkomban dobog a szívem, jó, hogy meg nem fulladok! Meg kell állnom, és kényszeríteni magam, hogy beszívjam, aztán lassan kifújjam a levegőt. Remegek, irracionális félelem kerített a hatalmába. Elszámolok harmincig, és vgre ismét tudok lélegezni. Jól vagyok. Minden rendben van.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Elit cím az Elit teamnek!

Olvasni öröm, egyedileg birtokolni különleges.

Korlátozott, zártkörű terjesztés a premierig!

GAZDAGÍTSA A KÖNYVTÁRADAT

értékes, számozott példánya!

Már előrendelhető!

LÉGY AZ ELSŐK KÖZT, AKIK MEGSZERZIK,

hogymég értékesebb legyen

a példányod!

Az Elit start időpontját itt találod:

[Nekem ez kell!](#)

MOST

-21% KEDVEZMÉNNYEL lehet a tiéd!

+ AJÁNDÉKot is kapsz mellé!

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most,
mielőtt elúszik az esély!

Kizárólag itt kapható:

[Kérem máris a legkisebb sorszámú példányt!](#)

Kinyitom a bal oldali fiókot is. A nemrég visszanyert lélegzetem elakad, amikor megpillantom a tartalmát. Egy harmincszor húszcentis, zárható, fekete bársonyládika. Egy vörös selyemsál. Három vörös, bőrkötéses napló.

Az alsó ajkamat harapdálom. Hátrapillantok a folyosó irányába, aztán vissza a komódra. Bármennyire ideges vagyok is, kíváncsivá tesz, amit látok, viszont aggódom, hogy az az ijesztő pasas visszajön.

Gyorsan végignézem a komódot, keresem a ládikához tartozó kulcsot. *Talán van benne valami elérhetőség*, mondogatom magamnak. *A legkevésbé sem az érzéki kíváncsiság hajt.* Mindegyik naplót kinyitom, és megrázogatom, hátha különálló papírlapot találok benne, esetleg a kulcsot. Az egyikből egy brosúra hullik ki. Amikor oldalra tolom, még több brosúrát találok.

Felkapom az egyiket, és látom, hogy a San Franciscó-i Vonzás Művészeti Galériát reklámozza. Az összes Vonzás-brosúra. Bár rengeteg galéria van a városban, ez a legnagyobb presztízzsel bíró mind közül. Eszembe jut, hogy Ella említette a raktárban talált festményeket. Úgy tűnik, bár a szerelmi életünk lényegesen különbözik, a képzőművészet iránti szeretetünkben osztozunk Rebeccával. Mindent imádok, ami képzőművészet, a történetétől magáig a kreatív folyamatig. Volt időszak, amikor a fél karomat odaadtam volna, hogy a festmények világában dolgozhassak. Ezért jártam iskolába, erről álmodtam mindig is. Arról az álomról van szó, amit feladtam, amikor az élet, a számlák és a felelősség elsőbbséget követeltek maguknak.

Valahol odakint hatalmas csattanást hallok, majd kiugrom a bőrrömből ijedtemben. A mellkasomhoz kapom ökölbe szorított kezemet, nehogy a szívem kiessen a helyéről. Dörgés. Azt hallottam. Jön a vihar. Ismét megdördül az égbolt, a falak is beleremegnek, és úgy visszhangzik, mintha egy barlangban állnék. Akár intő jelnek is